

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Omgevingsrecht.....	2
Wabo	2
Natuurbescherming	3
Waterwet.....	4
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	4
Bijstand	5
Bestuursrecht overig.....	6
Wegenverkeerswet	6
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	8
Rijkswet op het Nederlanderschap	10
Vreemdelingenrecht.....	12
Opvang	12
Vreemdelingenbewaring	12

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 424

MK ABRs, 10-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1811](#)

college van burgemeester en wethouders van Wijdmeren, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II

WABO. HANDHAVING. LAST ONDER DWANGSOM. EVENREDIGHEID. EVENWICHTIGHEID.

Buiten het geval van een overtreding van geringe aard en ernst kan ook in andere omstandigheden handhavend optreden in verhouding tot de daarmee te dienen belangen onevenredig zijn, zodat daarvan in die concrete situatie behoort te worden afgezien.

Verwijzing naar ABRs 29-10-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3885](#). Dit doet er niet aan af dat bij de beoordeling van de evenwichtigheid van de last die in deze zaak is opgelegd veel gewicht toekomt aan het feit dat het hier gaat om een overtreding met doorlopende gevolgen die niet van geringe aard en ernst is. I.c. wordt geen grond gezien voor het oordeel dat het opleggen van de last onder dwangsom onevenwichtig is.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college een last onder dwangsom opgelegd aan [appellant sub 2]. De last houdt in dat [appellant sub 2] binnen drie maanden twee van de drie woonvoorzieningen (badkamer, keuken en toilet) uit de aanbouw op het perceel [locatie] [...] moet verwijderen en verwijderd moet houden. Doet hij dat niet, dan verbeurt hij een dwangsom van € 10.000,00 ineens. [...] 7.3. Uit de uitspraak van de Afdeling van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#), volgt dat de geschiktheid, de noodzakelijkheid en de evenwichtigheid een rol kunnen spelen bij de toetsing van een besluit aan de norm van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Dat de last onder dwangsom noodzakelijk en geschikt is, is niet bestreden. De Afdeling zal zich daarom beperken tot de vraag of de last evenwichtig is.

7.4. De Afdeling stelt vast dat de overtreding, te weten het bouwen van de aanbouw en daarmee het bouwen van een zelfstandige woning zonder omgevingsvergunning, geen overtreding van geringe aard en ernst is. De gevolgen van de overtreding zijn doorlopend, in die zin dat het bouwwerk blijft bestaan. Anders dan [appellant sub 1] aanvoert, betekent dit niet dat handhavend optreden alleen al daarom niet onevenredig kan zijn. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van de Afdeling van 29 oktober 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3885](#)), kan buiten het geval van een overtreding van geringe aard en ernst ook in andere omstandigheden handhavend optreden in verhouding tot de daarmee te dienen belangen onevenredig zijn, zodat daarvan in die concrete situatie behoort te worden afgezien. Dit doet er niet aan af dat bij de beoordeling van de evenwichtigheid van de last die in deze zaak is opgelegd veel gewicht toekomt aan het feit dat het hier gaat om een overtreding met doorlopende gevolgen die niet van geringe aard en ernst is.

7.5. [appellant sub 2] heeft de aanbouw in 1999/2000 opnieuw gebouwd. Hij heeft dit gedaan terwijl op 5 juni 1998 zijn aanvraag voor "het vergroten van het hoofdgebouw en verlengen van de bestaande kap van de woning aan de [locatie]" was afgewezen. Aan de afwijzing heeft het college ten grondslag gelegd dat het gemeentelijk en provinciaal beleid erop gericht was het aantal

woningen in het buitengebied niet te laten toenemen. Volgens het college leidde de aanvraag ertoe dat twee volwaardige woningen zouden worden gecreëerd. Gelet op deze afwijzing van zijn aanvraag wist [appellant sub 2], of had hij moeten weten, dat het bouwen van een zelfstandige woning niet was toegestaan en dat het college er geen vergunning voor wilde verlenen. Desondanks heeft [appellant sub 2] er voor gekozen om zonder vergunning een zelfstandige woning te bouwen. De op 6 december 1999 verkregen vergunning stond weliswaar de verlenging van de kap toe op de hoofdwoning, maar niet het realiseren van een extra zelfstandige woning. Daarmee heeft [appellant sub 2] het risico genomen dat het college in de toekomst handhavend zou optreden. Hem valt dus een groot verwijt te maken van het ontstaan van de overtreding die niet van geringe aard en ernst is. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank hier te weinig gewicht aan toegekend.

Aan de omstandigheid dat [appellant sub 2] al sinds 1996 in de aanbouw woont en de verbouwing al heeft plaatsgevonden in 1999/2000, heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling te veel gewicht toegekend. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het college op de zitting heeft toegelicht dat het vanwege de beperkte handhavingscapaciteit van de gemeente in beginsel alleen tot handhavend optreden overgaat, als er een verzoek om handhaving wordt gedaan. [appellant sub 1] heeft pas in 2018 een verzoek om handhaving gedaan. Gelet hierop komt aan het tijdsverloop een beperkt gewicht toe.

Aan de omstandigheid dat de aanbouw in waarde zal verminderen en de investeringen in de aanbouw verloren gaan als [appellant sub 2] twee van de drie voorzieningen moet verwijderen, komt ook beperkt gewicht toe. [appellant sub 2] heeft de voorzieningen geplaatst terwijl hij wist, of had moeten weten, dat dat niet mocht. De gevolgen daarvan komen voor zijn rekening en risico. Daarnaast geldt dat het inherent is aan het handhaven van deze overtreding dat bewoning van de aanbouw niet meer (goed) mogelijk is. Dat [appellant sub 2] een andere woning moet zoeken is in zoverre geen bijzondere omstandigheid en is op zichzelf niet onevenredig. [appellant sub 2] heeft daarnaast zijn stelling dat hij geen nieuwe woning zal kunnen krijgen niet met concrete gegevens onderbouwd. De rechtbank heeft al met al een te groot gewicht toegekend aan de omstandigheid dat [appellant sub 2] bij handhaving zijn woning zal verliezen.

7.6. Gelet op wat hiervoor is overwogen en gelet op het algemeen belang bij handhaving, ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat het opleggen van de last onder dwangsom onevenwichtig is. Daarbij merkt de Afdeling nog op dat de civielrechtelijke geschillen tussen [appellant sub 2] en [appellant sub 1] niet van belang zijn voor de beoordeling of handhavend optreden onevenwichtig is. De conclusie is daarom dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college van handhavend optreden had moeten afzien. [...]

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Gelderland, 10-05-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:2654](#);
- Rechtbank Gelderland, 10-05-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:2657](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 425

MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-05-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:2152](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, het college
Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

Activiteitenbesluit milieubeheer (Abm) 4.74p1, 6.33a (geldend tot 1-1-2016)

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2a lid 5 onder b (per 1-1-2013), 2.2a lid 4 onder b (op 1-1-2022)

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. POSITIEVE WEIGERING.

REFERENTIESITUATIE. Positieve weigering natuurvergunning betoncentrale die al lang is gestopt met het vervaardigen van betonmortel. I.c. wordt geoordeeld dat het bedrijf voor een opstart van de centrale na 1 januari 2013 en het aanvangen met het vervaardigen van betonmortel wel degelijk een OBM [Red: omgevingsvergunning beperkte milieutoets] nodig heeft, nog afgezien van het feit dat de betoncentrale gedeeltelijk is verwoest door brand en de hele centrale wordt vervangen door een nieuwe centrale. Onder deze omstandigheden is een passende beoordeling vereist van de gevolgen van het bedrijf voor nabijgelegen Natura 2000-gebieden. Omdat de betoncentrale is gestopt en er een nieuwe OBM nodig is om weer aan te vangen met het vervaardigen van betonmortel, kan slechts met de oude Hinderwetvergunning worden gesaldeerd indien GS voldoende onderbouwt dat een herstart niet leidt tot significante gevolgen voor de nabijgelegen Natura-2000 gebieden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

- MK Rechtbank Noord-Holland, 03-05-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:4051](#);

- MK Rechtbank Noord-Holland, 03-05-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:4055](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2023, 426

MK CRvB, 11-05-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:887](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 3 lid 1, 43, aanhef en onder f

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. NIET WOONACHTIG IN NEDERLAND. UITSLUITINGSGROND. I.c. was nog geen sprake van een duurzame band van persoonlijke aard tussen de appellant en Nederland. De uitsluitingsgrond van het niet wonen in Nederland is terecht als grondslag aan de afwijzing van het verzoek ten grondslag gelegd.

Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt niet. De Raad overweegt dat het op de site van het Uvw om algemene informatie gaat waaruit blijkt dat het Uvw uitgangspunten geeft en dat het oordeel van het Uvw over de woonsituatie bepalend is. Bovendien is daarbij duidelijk vermeld dat de betrokkene dient door te geven dat hij in het buitenland gaat verblijven of wonen. Dat appellant zijn verblijf in het buitenland niet hoefde door te geven, zoals hij veronderstelde, blijkt niet uit de informatie. Dat valt ook moeilijk te rijmen met het feit dat appellant juist in ieder geval tot en met 2016 gewend was om zijn vakanties door te geven.

JnB 2023, 427

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 02-05-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:3071](#)

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 13

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. DAGLOON. Uit de regeling van de referteperiode in de WIA volgt dat voor de vaststelling van het welvaartsniveau niet bepalend is het loon dat is genoten op het moment van intreden van het verzekerde risico, maar het loon (niet zijnde inkomsten uit zelfstandige arbeid) dat daadwerkelijk is genoten tijdens de gehele referteperiode (historisch dagloon). Hierdoor hebben periodes waarin minder loon is ontvangen tijdens de referteperiode invloed op de hoogte van het dagloon. Dit is een bewuste keuze van de wetgever geweest, zodat geen ruimte bestaat om artikel 13 of artikel 16 van de Wet WIA buiten toepassing te laten. Nu niet gebleken is van bijzondere omstandigheden die niet zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever, kan niet geconcludeerd worden tot strijd met de algemene rechtsbeginselen of ongeschreven recht.

Ten aanzien van de stelling van eiser dat sprake is van rechtsongelijkheid overweegt de rechtbank dat de uitwerking van de dagloonvaststelling het gevolg is van correcte toepassing van het Dagloonbesluit. Naar het oordeel van de rechtbank is geen sprake van rechtsongelijkheid, nu eiser niet anders wordt behandeld dan ieder ander die zich in dezelfde situatie bevindt.

Het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt niet. De rechtbank ziet geen aanleiding om in afwijking van de wettelijke regeling te bepalen dat de verlaging met 29% van de WW-uitkering wegens inkomen als zelfstandige buiten beschouwing moet worden gelaten bij de berekening van het WIA dagloon.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2023, 428

MK CRvB, 25-04-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:896](#)

college van burgemeester en wethouders van Purmerend.

Participatiewet (PW) 18 lid 1

PARTICIPATIEWET. BOODSCHAPPEN. I.c. is sprake van een zeer bijzondere situatie. Er is voldaan aan de voorwaarden om met toepassing van artikel 18, eerste lid, van de PW de bijstand van appellante af te stemmen.

4.4.4. Niet in geschil is dat appellante in de maanden juli tot en met september 2019 weinig heeft uitgegeven aan boodschappen. [...]

4.5. Het gegeven dat anderen voorzien in (een deel van) de algemeen noodzakelijke bestaanskosten van een bijstandsgerechtigde is een omstandigheid die voor de bijstandsverlening relevant is en die dus gemeld moet worden. [...]

4.5.1. Op grond van artikel 18, eerste lid, van de PW is de bijstandverlenende instantie verplicht om de bijstand en de daaraan verbonden verplichtingen af te stemmen op de omstandigheden,

mogelijkheden en middelen van de betrokkene. Deze bepaling geeft inhoud aan één van de uitgangspunten van de PW, te weten dat de bijstand wordt afgestemd op de feitelijke behoeften in het individuele geval. Volgens vaste rechtspraak [...] is voor een dergelijke individuele afstemming slechts plaats in zeer bijzondere situaties.

4.5.2. Hier is sprake van een dergelijke zeer bijzondere situatie. Met de door derden verstrekte boodschappen werd immers over meerdere opeenvolgende maanden voorzien in bepaalde kosten die behoren tot de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan van appellante. Doordat appellante deze kosten in de betreffende maanden niet meer zelf hoefde te voldoen uit de bijstandsnorm, leverde dat haar een substantiële besparing op. Afstemming van de bijstand op de omstandigheden van appellante was daarom aangewezen in die zin dat geen algemene bijstand hoefde te worden verleend in de specifieke kosten van appellante waarin door derden werd voorzien. [...]

4.6. Uit 4.5 tot en met 4.5.2 volgt dat is voldaan aan de voorwaarden om met toepassing van artikel 18, eerste lid, van de PW de bijstand van appellante over de maanden juli, augustus en september 2019 af te stemmen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wegenverkeerswet

JnB 2023, 429

ABRS, 17-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1943](#)

Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR).
Wegenverkeerswet 1994 (WvW 1994) 8, 130, 131, 134

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (Regeling) 1, 23

Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer 10

WEGENVERKEERSWET. ONDERZOEK ALCOHOLGEBRUIK. BEVOEGDHEID.

TWINTIGMINUTENTERMIJN. BESTUURSRECHTELIJKE MAATREGEL. Het doel van de twintigminutentermijn is dat het vastgestelde ademalcoholgehalte niet mag zijn beïnvloed door resten mondalcohol. I.c. was het CBR bevoegd om [appellant] een onderzoek naar het alcoholgebruik op te leggen, omdat bij het ademonderzoek een te hoog ademalcoholgehalte is geconstateerd. Het is aannemelijk dat [appellant] ten minste twintig minuten voorafgaand aan dat onderzoek geen alcohol meer heeft gedronken, zodat niet aannemelijk is dat het resultaat van dat onderzoek is beïnvloed door resten mondalcohol. Het is in het belang van de verkeersveiligheid dat het CBR in een geval als dit een onderzoek naar het alcoholgebruik oplegt.

[...] 1. Deze zaak gaat over de vraag of het CBR [appellant] een onderzoek naar zijn alcoholgebruik mocht opleggen op basis van een door de politie bij hem afgenomen ademonderzoek. Meer in het bijzonder gaat het om de vraag of kan worden vastgesteld dat dat ademonderzoek niet eerder is verricht dan twintig minuten nadat [appellant] door de politie is gevorderd zijn medewerking te verlenen aan een voorlopig ademonderzoek (hierna: de twintigminutentermijn).

[...] 7. De Afdeling heeft eerder geoordeeld dat de omstandigheid dat de twintigminutentermijn nog niet geheel was verstreken op het moment dat het ademonderzoek plaatsvond, niet in alle gevallen

meebrengt dat het CBR niet bevoegd was een onderzoek naar het alcoholgebruik op te leggen. Die bevoegdheid is in het belang van de verkeersveiligheid aanwezig geacht in de situatie dat het ademonderzoek kort voor het einde van de twintigminutentermijn had plaatsgevonden, de alcohol pas een poos na het ademonderzoek zodanig door het lichaam zou zijn afgebroken dat een waarde zou zijn gemeten die onder de minimale waarde lag om een onderzoek op te mogen leggen, en het niet aannemelijk was dat eventueel nog aanwezige resten mondalcohol de waarde dusdanig hadden beïnvloed dat korte tijd later de minimale waarde om een onderzoek op te leggen niet zou zijn gehaald (vergelijk de uitspraken van 18 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4261](#), en 15 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1047](#)).

8. [appellant] voert met juistheid aan dat, anders dan in die eerdere zaken, in deze zaak niet op basis van het proces-verbaal is vast te stellen wanneer de twintigminutentermijn precies is aangevangen. Dat betekent echter niet dat het CBR niet bevoegd was een onderzoek naar zijn alcoholgebruik op te leggen. De Afdeling overweegt daartoe als volgt.

Het opleggen van een onderzoek naar het alcoholgebruik is een bestuursrechtelijke maatregel. De wetgever heeft het ter bevordering van de verkeersveiligheid noodzakelijk geacht om deelname aan een dergelijk onderzoek in bepaalde gevallen te kunnen afdwingen, los van een eventuele strafrechtelijke procedure (vergelijk de uitspraak van 25 november 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BK4309](#)). De bevoegdheid voor het CBR om een onderzoek naar het alcoholgebruik op te leggen staat in artikel 131 van de Wvw 1994 gelezen in samenhang met artikel 23 van de Regeling; die bevoegdheid is er als tijdens een ademonderzoek een bepaald ademalcoholgehalte is vastgesteld.

In dit geval is bij het op het politiebureau uitgevoerde ademonderzoek een te hoog ademalcoholgehalte vastgesteld bij [appellant]. [appellant] heeft niet gesteld dat de wijze waarop dat onderzoek is uitgevoerd niet in overeenstemming met artikel 10, eerste lid, van het Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer is geweest. Verder volgt uit de hiervoor vermelde uitspraken dat onder bepaalde omstandigheden mag worden afgeweken van de twintigminutentermijn zoals voorgeschreven in artikel 10, tweede lid, van dat Besluit, als het doel van die termijn niet in het geding komt. Het doel van de twintigminutentermijn is dat het vastgestelde ademalcoholgehalte niet mag zijn beïnvloed door resten mondalcohol. De Afdeling volgt het CBR in zijn standpunt dat in dit geval met voldoende zekerheid is vast te stellen geen sprake kan zijn geweest van resten mondalcohol, omdat aannemelijk is dat [appellant] meer dan twintig minuten vóór het ademonderzoek geen alcohol meer heeft gedronken. In het door [appellant] overgelegde proces-verbaal van de zitting in de strafzaak staat dat hij heeft verklaard "ver voorafgaand" aan de aanhouding alcohol te hebben gedronken. Het is ook gelet daarop niet aannemelijk dat [appellant] na de ontgrendeling van de scooter om 23:46 uur nog alcohol heeft gedronken. Verder heeft het CBR berekend dat het ademalcoholgehalte pas 65 minuten na 00:15 uur onder de grens zou komen om een onderzoek naar het alcoholgebruik op te leggen. Er is dus geen sprake van een grensgeval, waarbij voor het resultaat van het ademonderzoek van bepalende betekenis is of is voldaan aan de twintigminutentermijn zoals voorgeschreven door artikel 10, tweede lid, van het Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer.

9. De conclusie is dat het CBR bevoegd was om [appellant] een onderzoek naar het alcoholgebruik op te leggen, omdat bij het ademonderzoek een te hoog ademalcoholgehalte is geconstateerd. Het is aannemelijk dat [appellant] ten minste twintig minuten voorafgaand aan dat onderzoek geen alcohol meer heeft gedronken, zodat niet aannemelijk is dat het resultaat van dat onderzoek is beïnvloed door resten mondalcohol. Het is in het belang van de verkeersveiligheid dat het CBR in een geval als dit een onderzoek naar het alcoholgebruik oplegt.

10. Dat de politierechter [appellant] in de strafzaak heeft vrijgesproken, leidt niet tot een ander oordeel.

[...] In dit geval blijkt uit het proces-verbaal van de zitting in de strafzaak dat de politierechter [appellant] heeft vrijgesproken van het rijden onder invloed van meer dan de toegestane hoeveelheid alcohol, omdat het resultaat van het ademonderzoek niet mag worden gebruikt en in het proces-verbaal van de betrokken politieagenten geen gedragingen staan die zouden kunnen duiden op het rijden onder invloed van alcohol. Het resultaat van het ademonderzoek mag volgens de politierechter - in navolging van de officier van justitie - niet worden gebruikt, omdat niet is voldaan aan de twintigminutentermijn zoals voorgeschreven in artikel 10, tweede lid, van het Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen. Zoals hiervoor is overwogen, is de Afdeling echter van oordeel dat voor het opleggen van een bestuursrechtelijke maatregel onder bepaalde omstandigheden mag worden afgeweken van de twintigminutentermijn zoals voorgeschreven in dat artikel, als het doel van die termijn niet in het geding komt. Dat de politierechter hier in een strafzaak - waar andere bewijsregels gelden - een ander oordeel over heeft, werpt geen ander licht op de feiten en omstandigheden van deze zaak. Verder is voor het opleggen van het onderzoek naar het alcoholgebruik niet relevant dat er in het proces-verbaal van de betrokken politieagenten geen gedragingen staan die duiden op het rijden onder invloed van alcohol. Voor het opleggen van dat onderzoek is op grond van artikel 23, eerste lid, aanhef en onder b, van de Regeling voldoende dat tijdens het ademonderzoek een te hoog ademalcoholgehalte bij [appellant] is vastgesteld. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2023, 430

MK ABRS, 17-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1926](#)

college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 lid 1 aanhef en onder g, 10 lid 1 aanhef en onder c, lid 4

Wet milieubeheer 19.1a

WOB. MILIEUINFORMATIE. Verzoek openbaarmaking informatie over plannen van Gelredome om het aantal nachtevenementen uit te breiden. Gedeeltelijke openbaarmaking powerpointpresentatie met onderzoeksresultaten. In dit geval gaan de onderzoeksgegevens over trillingen in de bodem die worden veroorzaakt door activiteiten in het stadion. In de onderzoeksgegevens staat welk effect die trillingen (kunnen) hebben op de bodem en via de bodem op objecten in de omgeving, waaronder woningen. De onderzoeksgegevens moeten daarom aangemerkt worden als milieu-informatie over emissies in het milieu. Dat de trillingen in dit geval worden veroorzaakt door een bewegende groep mensen en niet door een mechanische bron, zoals Gelredome stelt, maakt voor het bepalen of sprake is van milieu-informatie geen verschil. De conclusie is dat de weigeringsgronden uit de Wob niet van toepassing zijn omdat de onderzoeksgegevens moeten worden aangemerkt als milieu-informatie over emissies in het milieu. Het college heeft de onderzoeksgegevens daarom terecht openbaar gemaakt. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen.

JnB 2023, 431

Rechtbank Noord-Nederland, 11-05-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:1961](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Groningen, het college.

Wet open overheid 5.1

WOO. UITZONDERINGSGRONDEN. PERSOONLIJKE LEVENSSFEER. Weigering openbaarmaking namen van bedrijven die hebben deelgenomen aan het project Schakelkans. Uit de wetsgeschiedenis van de Woo volgt dat de rechtspraak over de uitzonderingsgronden zoals opgenomen in de Wob zijn betekenis heeft behouden ten aanzien van uitzonderingsgronden in de Woo. I.c. wordt geoordeeld dat het college niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de openbaarmaking van de namen van de betrokken bedrijven kan leiden tot identificatie van de deelnemers aan het project schakelkans.

[...] 5.2. Het college is [...] overgegaan tot gedeeltelijke openbaarmaking van documenten op grond van de Wob. Het college heeft in deze documenten onder meer de namen van werkgevers die deelnamen aan het project Schakelkans weggelakt. In het bestreden besluit is het college bij het weglakken van de namen van de werkgevers gebleven, zij het dat aan de afwijzing van de openbaarmaking de Woo ten grondslag is gelegd.

[...] 8. Het college heeft aan het weglakken van de bedrijfsnamen het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer ten grondslag gelegd. Door openbaarmaking van de bedrijfsnamen worden volgens het college degenen die daar als onderdeel van het project Schakelkans werkzaam zijn geweest (de deelnemers) geraakt in het belang van hun persoonlijke levenssfeer. Dit belang weegt niet op tegen het belang van openbaarmaking zo concludeert het college.

[...] 10.4. De rechtbank overweegt dat voor beantwoording van de vraag of het college de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer ten grondslag kan leggen aan de afwijzing van het verzoek tot openbaarmaking allereerst van belang is of dat belang daadwerkelijk wordt geraakt door openbaarmaking van de gegevens. Hiervan is sprake indien uit de openbaarmaking van de bedrijfsnamen de namen van de deelnemers herleidbaar zijn. Alleen dan kan een beroep op deze uitzonderingsgrond worden gedaan. Daarbij is het niet noodzakelijk dat de informatie bestaat uit persoonsgegevens in de zin van de AVG. Uit vaste rechtspraak over de uitzonderingsgronden, zoals eerder opgenomen in de Wob, volgt dat voor beantwoording van de vraag of sprake is van herleidbare gegevens van belang is of de betreffende gegevens kunnen leiden tot identificatie van de betrokken personen. Hiervan is sprake indien de gegevens op zichzelf en in combinatie met elkaar, zonder onevenredige inspanning zijn te herleiden tot een persoon.² Hierbij kan een rol spelen of het unieke details betreft binnen het geheel van omstandigheden waarin de identificeerbare persoon verkeert of heeft verkeerd, dan wel of het een samenstel van gegevens betreft die onmiskenbaar naar die persoon verwijzen. Verder kan ook de kring van betrokkenen een rol spelen. ³ Het college dient aannemelijk te maken dat van een zodanige herleidbaarheid sprake is, bijvoorbeeld door aan de hand van een eigen onderzoek inzichtelijk te maken op welke wijze de gegevens kunnen worden gekoppeld en op welke wijze deze gegevens vervolgens kunnen leiden tot identificatie.⁴ Uit de wetsgeschiedenis van de Woo volgt dat deze rechtspraak over de uitzonderingsgronden zoals opgenomen in de Wob zijn betekenis heeft behouden ten aanzien van uitzonderingsgronden in de Woo.⁵

10.5. De rechtbank is, met de FNV, van oordeel dat het college niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de openbaarmaking van de namen van de betrokken bedrijven kan leiden tot identificatie van de deelnemers aan het project Schakelkans. In het besteden besluit heeft het college volstaan met de stelling dat openbaarmaking van de bedrijfsnamen mogelijk kan leiden tot identificatie van de deelnemers bijvoorbeeld door middel van sociale media. Op de zitting heeft het college erkend dat zij geen onderzoek heeft uitgevoerd naar de vraag in hoeverre de namen van de werkgevers daadwerkelijk zijn te herleiden tot de deelnemers. Het college heeft naar voren gebracht dat zij

hiertoe geen aanleiding heeft gezien nu zij het risico op herleidbaarheid hoog inschatten mede gelet op de mogelijkheden van het internet en sociale media. Met deze enkele constatering en verwijzing maakt het college naar het oordeel van de rechtbank niet inzichtelijk dat, en op welke wijze, de deelnemers zijn te herleiden aan de hand van de bedrijfsnamen. Dat het college geen risico wil nemen bij de mogelijke herleidbaarheid van de deelnemers maakt niet dat daarmee aannemelijk is dat (namen van) de deelnemers zijn te herleiden aan de hand van de namen van de bedrijven. Ook maakt het college niet inzichtelijk om welke reden het gegeven dat sprake is van een beperkte groep maakt dat aannemelijk is dat de namen van de deelnemers herleidbaar zijn uit de namen van de bedrijven. De door het college genoemde mogelijkheid dat bedrijven de namen van de deelnemers mogelijk bekend maken en de verwijzing naar de documentaire van Zembla maakt dit niet anders. De FNV heeft naar voren gebracht dat uit een navraag bij Zembla is gebleken dat de in de documentaire betrokken personen toestemming hebben gegeven voor publicatie. Nu het de betrokken bedrijven voorts niet zonder meer is toegestaan de betreffende namen te verstrekken aan een derde, heeft het college ook hiermee niet deugdelijk gemotiveerd dat de namen van de deelnemers zonder onevenredige inspanning kunnen worden achterhaald.

10.6. De rechtbank concludeert dat het college met het bestreden besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de deelnemers in geding is. De overige beroepsgronden behoeven daarom geen bespreking meer. [...]

Rijkswet op het Nederlandschap

JnB 2023, 432

MK ABRS, 17-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1938](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

RWN 14 lid 4

Vw 2000 67 lid 1 c e

NEDERLANDERSCHAP. Intrekking Nederlandschap en ongewenstverklaring van een Syriëganger. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. De vrijspraak in de strafrechtelijke procedure staat hier niet aan in de weg, omdat de bewijsmaatstaf in het strafrecht en de bewijsmaatstaf in het bestuursrecht in deze zaken wezenlijk van elkaar verschillen.

Inleiding

2. [appellant] is geboren op [geboortedatum] 1987 in Marokko en heeft bij Koninklijk Besluit van [datum] 2004 het Nederlandschap verkregen. Op 10 december 2015 is [appellant] uitgeschreven uit de basisregistratie personen wegens vertrek uit Nederland.

In de besluiten heeft de staatssecretaris het Nederlandschap van [appellant] op grond van artikel 14, vierde lid, van de RWN ingetrokken, met als reden dat hij zich heeft aangesloten bij een organisatie die deelneemt aan een nationaal of internationaal gewapend conflict en hij een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. De staatssecretaris heeft in dit verband verwezen naar het individueel ambtsbericht. [...] Verder was [appellant] volgens het individueel ambtsbericht in het late voorjaar van 2017 en in het vroege voorjaar van 2018 betrokken bij de handel in springstoffen. [...]

Recht om gehoord te worden

8.2. [...] De Afdeling is toch van oordeel dat de rechtbank, [...] er ten onrechte aan voorbij is gegaan dat de procedure die leidt tot een besluit tot intrekking van het Nederlandschap op grond van artikel 14, vierde lid, van de RWN een in het bestuursrecht wat afwijkende procedure is, waarbij

de betrokkene in de bestuurlijke fase niet wordt gehoord. [...] De rechtbank is ook ten onrechte voorbijgegaan aan de door de gemachtigde gegeven toelichting dat het contact met [appellant] zeer beperkt was door zijn detentie en zij meer tijd nodig hadden voor overleg over de inhoud van het individueel ambtsbericht. [...] Omdat de gemachtigde had gezegd te weinig met [appellant] te hebben kunnen overleggen en hij dus mogelijk niet alle informatie had om het individueel ambtsbericht te betwisten en omdat de verblijfplaats van [appellant] in dit geval bekend was en hij zijn visie op de zaak ook graag wilde geven, had van de rechtbank meer inspanning verwacht mogen worden om hem die gelegenheid op een zitting te bieden. Daarom is de Afdeling van oordeel dat het recht om gehoord te worden en het beginsel van hoor en wederhoor in eerste aanleg zijn geschonden door de gang van zaken. [...]

Individueel ambtsbericht - gevaar voor de nationale veiligheid [...]

9.5. De Afdeling is verder met de rechtbank van oordeel dat [appellant] met zijn stelling dat hij uitsluitend met humanitaire motieven naar Syrië is gereisd geen twijfel heeft gezaaid over het standpunt van de staatssecretaris, omdat hij deze stelling niet heeft onderbouwd. De verwijzing naar het onderzoek van De Graaf helpt hem niet. De daarin getrokken algemene conclusie dat de wens om hulp te verlenen vanuit een religieus motief voor velen een belangrijke reden is geweest om naar Syrië te reizen, is namelijk onvoldoende om aan te nemen dat dit ook het motief was van [appellant]. Zoals de rechtbank verder terecht heeft overwogen, heeft [appellant] niet aannemelijk gemaakt dat hij zich slechts vanwege zijn veiligheid in het militaire kamp van Harakat Fajr al Sham al Islamiyya bevond. Ook heeft hij met de enkele ontkenning dat hij betrokken was bij de handel in springstoffen geen concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het individueel ambtsbericht naar voren gebracht. Dit geldt ook voor de enkele stelling dat hij zich niet kon aansluiten bij een terroristische organisatie wegens een lichamelijke beperking. [...]

9.8. De volgende vraag is of de vrijspraak in de strafrechtelijke procedure in de weg staat aan de conclusie dat [appellant] een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. [...]

9.10. In dit geval doet de vrijspraak door de meervoudige strafkamer van de rechtbank Rotterdam geen afbreuk aan het besluit van de staatssecretaris tot intrekking van het Nederlanderschap van [appellant] en het daarin door hem ingenomen standpunt dat [appellant] een gevaar vormt voor de openbare orde. Dit houdt verband met de verschillende bewijsregels die gelden in de strafrechtelijke procedure en de bestuursrechtelijke procedure.

9.11. [...] De meervoudige strafkamer is in het vonnis tot de conclusie gekomen dat van bevestiging van de constitutieve onderdelen van het individueel ambtsbericht in ander bewijsmateriaal geen sprake is. Meer in het bijzonder is er volgens de meervoudige strafkamer onvoldoende steunbewijs voor de verdenking dat [appellant] heeft deelgenomen aan (een van) de in de tenlastelegging genoemde terroristische organisatie(s) en/of een militaire training heeft gevolgd. Om die reden heeft de strafrechter [appellant] in eerste aanleg vrijgesproken. [...]

9.13. [...] De intrekking van het Nederlanderschap kan in beginsel plaatsvinden op basis van alleen de informatie uit het individueel ambtsbericht. Hierbij is ten slotte van belang dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 14, vierde lid, van de RWN volgt dat de intrekking van het Nederlanderschap op grond van deze bepaling naar nationaal recht moet worden aangemerkt als een bestuursrechtelijke ordemaatregel die er op gericht is de nationale veiligheid te beschermen, en niet als een punitieve sanctie (Kamerstukken II 2015/16, 34 356 (R2064), nr. 3, p. 9 en 10).

9.14. De staatssecretaris heeft zich gelet op het voorgaande terecht op grond van het individueel ambtsbericht op het standpunt gesteld dat [appellant] een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. De vrijspraak in de strafrechtelijke procedure staat hier niet aan in de weg, omdat de bewijsmaatstaf

in het strafrecht en de bewijsmaatstaf in het bestuursrecht in deze zaken wezenlijk van elkaar verschillen. [...]

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Opvang

JnB 2023, 433

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 15-05-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:6943](#)

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 11 lid 1

OPVANG. Op grond van artikel 11, eerste lid, van de Rva is het COa bevoegd te bepalen in welke opvangvoorziening een asielzoeker wordt geplaatst. De woning is naar het oordeel van de rechtbank geen accommodatie waarin door of onder verantwoordelijkheid van het Coa opvang wordt verleend. Daarom is het COa niet bevoegd te bepalen dat eiser zich dient te voegen bij de overige gezinsleden. Er is dan ook sprake van een onbevoegd genomen besluit.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 434

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 15-05-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:6945](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Volgberoep. Kennisgeving voortduring. De rechtbank dient de laatst bekende gemachtigde eerst te vragen of deze eiser zal bijstaan in de kennisgevingsprocedure in plaats van dit aan te nemen en te bepalen dat een last tot toevoeging moet worden verstrekt.

Uit C , B en X ([ECLI:EU:C:2022:858](#)) volgt dat het Unierecht een periodieke rechtmatigheidsbeoordeling van de voortduring van de maatregel vereist. De rechtbank volgt de door andere zittingsplaatsen aangenomen termijn van 3 maanden bij wijze van uitgangspunt, maar dat laat onverlet dat de rechtbank in concrete procedures en gelet op concrete feiten en omstandigheden bij het doen van uitspraak kan bepalen dat aanleiding bestaat om op een kortere termijn een volgende rechtmatigheidsbeoordeling te verrichten en deze dan ook reeds aan te kondigen in het geval de maatregel dan nog voortduurt.

JnB 2023, 435

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 15-05-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:6969](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

Wbtv 28 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Eiser is in het gehoor voorafgaand aan oplegging van de bewaringsmaatregel gehoord zonder dat een tolk is ingeschakeld omdat verbalisant meent dat hij en eiser de Engelse taal in voldoende mate beheersen. Anders dan de Afdeling leidt de rechtbank uit de bewoordingen en de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 28, eerste lid, van de Wbtv niet af dat volgt dat deze bepaling enkel verplicht tot het inschakelen van beëdigde tolken of vertalers, indien gebruik van een tolk of vertaler nodig wordt geacht.

14. Anders dan de Afdeling leidt de rechtbank uit de bewoordingen en de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 28, eerste lid, van de Wbtv *niet* af dat volgt dat deze bepaling, behoudens toepassing van het derde lid, onder meer de KMar enkel verplicht tot het inschakelen van beëdigde tolken of vertalers, *indien gebruik van een tolk of vertaler nodig wordt geacht*.

Dat er een beoordeling gemaakt dient te worden of kan worden die verder strekt dan de vaststelling of de betrokkene de Nederlandse taal beheerst is niet in de Memorie van Toelichting opgenomen en acht de rechtbank ook strijdig met de ratio van het wettelijk willen vastleggen van kwaliteits- en zorgvuldigheidseisen en daarmee kwaliteits- en zorgvuldigheidswaarborgen van de tolken die worden ingeschakeld.

15. De afnameplicht zoals neergelegd in artikel 28 ziet op de vraag *welke tolk* dient te worden ingeschakeld. In de Memorie van Toelichting is niet uitdrukkelijk bepaald *wanneer* een tolk dient te worden ingeschakeld. Dit is echter ook niet vreemd. Naar het oordeel van de rechtbank is het evident dat de autoriteiten “een” tolk dienen in te schakelen als de betrokkene de Nederlandse taal en dus de proces taal niet machtig is. [...]

17. Het standpunt van verweerder maakt de waarborgen die artikel 28 Wbtv beoogt te bieden zinledig omdat aan deze waarborgen voorbij gegaan kan worden indien de verbalisant meent een andere dan de Nederlandse (proces-)taal voldoende te beheersen en in het geheel geen verantwoording hoeft af te leggen in het proces-verbaal waarop de verbalisant deze gestelde eigen capaciteiten baseert. [...]

Het kan niet zo zijn dat indien een verbalisant aangeeft “de Engelse taal in voldoende mate te beheersen”, aan deze wettelijke regeling geen enkele waarde toekomt. De bewaringsmaatregel is juridisch complex en het horen om te onderzoeken of een bewaringsmaatregel kan worden opgelegd vereist dus ook dat degene die hoort “de juridische taal” beheerst. De rechtbank kan op grond van dit proces-verbaal niet beoordelen wat de verbalisant bedoelt met “de Engelse taal voldoende beheersen” en kan ook niet beoordelen op grond waarvan de verbalisant vindt dat hij de Engelse taal voldoende beheerst om een bewaringsgehoor te laten plaatsvinden zonder een professioneel geschoolde tolk in te schakelen.

18. Ook is niet duidelijk of eiser begrijpt dat het bewaringsgehoor dient om een juridische beoordeling te kunnen maken en dat de vragen die worden gesteld betrekking hebben op juridische vereisten. Het vastleggen van de waarborg dat wordt gehoord met een registertolk dient er toe om het gehoor zorgvuldig te laten verlopen en biedt bescherming aan de vreemdeling dat hij op juiste wijze wordt geïnformeerd over het mogelijke opleggen van de maatregel, de argumenten die hij kan aandragen om hiervan af te zien, dan wel met de oplegging van een lichter middel te volstaan, zijn recht op kosteloze rechtsbijstand en de mogelijkheid een rechtsmiddel aan te wenden. [...]

19. Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat de wet tot doel heeft om niet alleen de integriteit maar ook om de kwaliteit van de tolken en vertalers te waarborgen. Het stellen van kwaliteitseisen aan tolken en het vastleggen hiervan verhoudt zich niet met het zodanig beperkt uitleggen van de

afnameplicht dat indien een verbalisant zichzelf in staat acht om de vreemdeling zonder een professioneel geschoolde tolk in te schakelen te horen, aan al deze waarborgen dus geen enkele betekenis toekomt. De zorgvuldigheidswaarborg geldt dus niet slechts indien gebruik wordt gemaakt van een tolk. Ook al is sprake van een in zeker mate spreken en verstaan van een taal, dan omvat dit niet zonder meer het linguïstisch niveau dat is vereist om die taal ook “juridisch” te beheersen. In deze waarborg wordt nu juist voorzien door het inschakelen van een specifiek daartoe opgeleide en geregistreerde tolk.

20. De rechtbank concludeert dat, gelet op het karakter van vrijheidsontneming en de zorgvuldigheid die is vereist indien wordt onderzocht of de maatregel kan worden opgelegd, indien de vreemdeling de -Nederlandse- proces taal niet beheerst -in ieder geval- bij het bewaringsgehoor een professionele geschoolde tolk dient te worden ingeschakeld en dient te worden voldaan aan artikel 28 Wbvt. In de onderhavige procedure is dit niet gebeurd waardoor de rechtbank de maatregel van aanvang af onrechtmatig acht. [...]

21. De rechtbank concludeert dat de maatregel van aanvang af onrechtmatig is zodat het beroep gegrond zal worden verklaard.

JnB 2023, 436

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 16-05-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:7001](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

Wbvt 28 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Eiser is niet met inschakeling van een tolk gehoord. Verweerder heeft echter de strekking en ratio van artikel 28 Wbvt ten volle doorgrond en heeft door de concrete handelwijze vast te leggen in de M110, de rechtbank in staat gesteld om te beoordelen of het horen voldoende zorgvuldig heeft plaatsgevonden.

6. De rechtbank overweegt dat het horen met inachtneming van artikel 28 van de Wet beëdigde tolken en vertalers (Wbvt) heeft plaatsgevonden. Uit de M110 blijkt dat -ondanks dat de Adjudant-onderofficier der Koninklijke Marechaussee die het gehoor heeft afgenomen en heeft beslist tot oplegging van de maatregel heeft gemotiveerd welke beheersing hij heeft van de Engelse taal en welke beheersing eiser heeft van de Engelse taal- *éerst* is nagegaan of een tolk in de Engelse taal, dan wel in de Edo taal beschikbaar is en dat dit is nagegaan voor zowel beëdigde als niet-beëdigde tolken. Pas nadat dit is nagegaan, heeft de betreffende Adjudant-onderofficier der Koninklijke Marechaussee beoordeeld of het gehoor desalniettemin kon plaatsvinden door na te gaan of eiser de Engelse taal beheerst en waar dit uit blijkt. Vervolgens heeft de Adjudant-onderofficier der Koninklijke Marechaussee niet volstaan met het vermelden dat “*hij de Engelse taal in voldoende mate beheerst*”, maar is gemotiveerd waaruit zijn kennis van de Engelse taal blijkt. Verweerder heeft door zo te handelen de strekking en ratio van artikel 28 Wbvt ten volle doorgrond en heeft door de concrete handelwijze vast te leggen in de M110, de rechtbank in staat gesteld om te beoordelen of het horen voldoende zorgvuldig heeft plaatsgevonden.

JnB 2023, 437

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 16-05-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:7011](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 1 b

Wbvt 28 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat verweerder ook bij het doen van mededelingen aan de vreemdeling (niet zijnde het gehoor voorafgaande aan de inbewaringstelling) gebruik dient te maken van een beëdigde tolk en indien een beëdigde tolk niet beschikbaar is, door verweerder dient te worden gemotiveerd waarom hij niet in staat was een beëdigde tolk te vinden om te tolken. De rechtbank overweegt echter dat dit gebrek de maatregel van bewaring niet onrechtmatig maakt, nu niet is gebleken dat eiser in zijn belangen is geschaad. Gesteld noch gebleken is dat eiser de aan hem gedane mededelingen niet goed heeft begrepen. Voorts is bij het hierboven genoemde gehoor gebruik gemaakt van een beëdigde tolk in de Arabische taal. Verweerder heeft terecht gesteld dat dit gehoor voldoende waarborgen biedt en dat eiser zijn belangen ten aanzien van de inbewaringstelling naar voren heeft kunnen brengen.

[Naar inhoudsopgave](#)